Any XIX 15 CENTIMS Núm. 942

PAPITU

—El Parsifal m'agrada molt.
—Vol que li toqui l'*obertura*?

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 6 D'ABRIL DE 1927

PAPUS

Disbauxes confidencials

SIMPTOMES PRIMAVERALS : : : :

La Primavera, ultra això exposat, porta greus trastorns a l'organisme humà, que es traduexen en un fort desfici de fer el salt. La dona casada troba escaients tots els amics del marit; el marit es sorprèn de no haver-se adonat fins aleshores de la formosor de la raspa; i el «corrido», el més sensible a tots els efluvis primaverals, ve a sortir a duro diari i no guanya per expansions.

Així com el gener és el mes dels gats, l'abril és el mes dels gats dels frares.

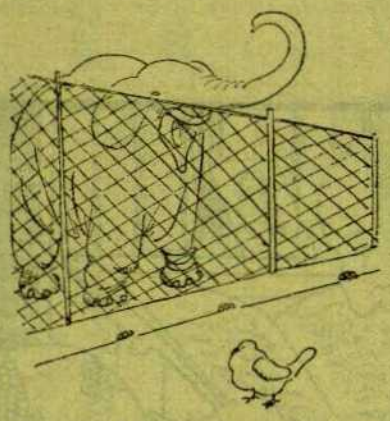
I succeeix que certes cases de certs carrers a certes hores, es veuen més concorregudes que de costum; que certs metges de certes enfermetats de certa naturalesa, s'han d'estar nit i dia al peu de l'irrigador; que certes nenes de certes famílies de certa austeritat, senten necessitat d'a-

nar al cinema cada dia, i, en general, cadascú a la seva manera tothom rep una sotragada que el treu de pollaguera.

I això no és d'ara. Sempre ha estat així. Quan l'Esperit Sant va anunciar la fausta nova, la Primavera ja existia.

I el desembre va tenir lloc el naixement.

LA CLAUSURA DEL PARC : :

La Societat d'Amics dels Animals i de les Plantes s'ha alarmat davant del fet insòlit d'haver estat clausurat el Parc.

Els de la Societat d'Amics dels Animals i de les Plantes, alarmats amb la prohibició de portar llonguets als seus amics engabiats, han proposat diversos mitjans de salvament, un dels quals consisteix en llençar llonguets des dels avions, tal com es va fer amb els trens bloquejats per la neu.

Cal convenir que una resolució o altra s'ha de prendre, car els animals no hi volen saber res amb la Quaresma, i podria succeir que, no conformes amb arrabassar el campionat al célebre dejunador Jonny, en un accés de mal de cor es mengessin els ferros de les gàbies i entressin al Museu a cruspir-se els bodegons dels mestres de la pintura.

No és necessari recalcar que nosaltres estem en tot i per tot al costat de la Societat d'Amics dels Animals i de les Plantes.

Per alguna cosa en el Parc hi tenim una gàbia de lloros.

LA PRIMAVERA D'ENGUANY : :

L'urbà encarregat de regularitzar la circulació del temps i de les estacions ha baixat la porteta, i la Primavera, embolcallada amb un abric de pells, ha entrat rajant-li el nas, a causa d'un fort encostipat, i amb un paraigua sota el braç.

Una Primavera tan embolcallada i tan poc allegòrica, que talment sembla passada per la censura, no creiem que ens pugui portar res de bo.

La florida dels ametllers, la brotada dels rosers i l'aparició dels primers fruits, mentre la Primavera no es pugui mostrar nua tal com la va fer la mare Natura, s'ajornarà indefinidament.

Els únics simptomes alarmants per demés que s'han registrat

aquests dies, han estat l'aparició de les corbates «xarleston», dels barrets «xarleston» i dels elàstics «xarleston». I com que la Primavera ha de ballar al so que toquen, si s'encomana el desfici d'aquest viure endiastrat no guanyarem per ensurts.

Floriran les columnes de la Plaça de Catalunya? Apareixe-

ran les llaunes artístiques de la recollida de les escombraries? S'ompliran de fulles les caixes misterioses de la Companpia Telefònica? Vet ací tres preguntes que la Primavera se n'anirà sense contestar.

Les dones ensenyaran dos dits més de cuixa? Els homes procuraran mostrar-se encara més vincladissos i més gentils? Els urbans arribaran a regularitzar la circulació? Vet ací tres preguntes que no és necessari que la Primavera les respongui perquè tots les sabem.

Es clar que el millor és no amoïnar-s'hi, ja que amb un gra al clatell, un abric de mig temps i dots dits de resignació ho passarem que no ens en adonarem.

GUNDEMARO RECOLONS

* * *

EL NAS DEL «LLEIAL»

—Com el meu gos se'n veuen pocs!—deia el senyor Quintana als seus convidats, en un vespre d'estiu, vetlla del dia assenyalat per la cacera. — Té un nas espeterrant. Ja el veureu demà, ja...

El senyor Quintana, amo d'una propietat al camp, tenia convidats a mitja dotzena d'amics, decidits com ell a fer estralls entre les honorables famílies de conills que vivien en sos boscos. I aquell vespre, mentre la revinguda Mariona, raspa i a l'ensems guardadora del casal, servia el cafè, els comensals explicaven les seves fetes cinegètiques i el senyor Quintana cantava les excel·lències del nas del seu «Lleial».

L'endemà tothom es llevà a les quatre. El dia apuntava tot just, quan la comitiva sortí de casa. La Mariona era encara al llit...

Haurien caminat deu minuts, quan el senyor Quintana proferí una exclamació:

—Sabeu que fa frescota?

—Sí que en fa!

—Tinc les mans gelades.

—Posi's els guants.

—Es que me'ls he deixat. I em sap greu. Però ara se m'acut un mitjà per a tenir-los i demostrar-vos el nas del «Lleial».

I cridant el gos, afegí:

—Vina, «Lleial»! Ensuma!

I li va fer ensumar les mans.

—Au, vés! Busca!

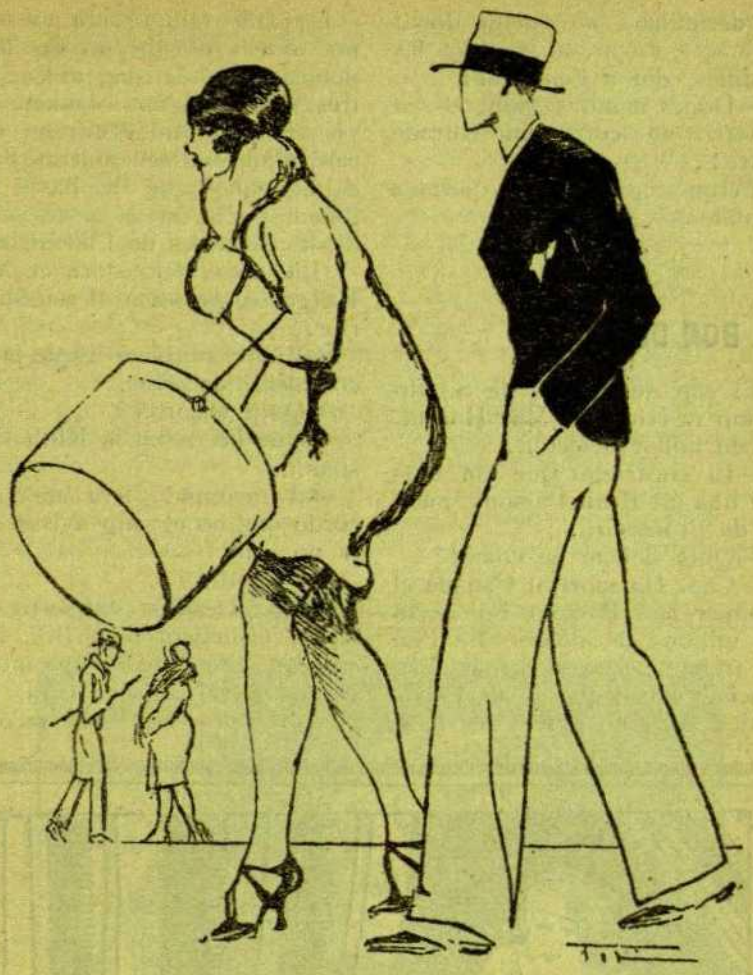
El «Lleial» sortí com una centella, cap a la casa.

—D'aquí cinc minuts el tenim aquí, amb els guants...—digué, confiat, el senyor Quintana.

Encara no havien passat els cinc minuts, que el «Lleial» ja estava de tornada. Però no portava els guants. En son lloc portava quelcom blanc...

Eren els pantalons de la Mariona!

Aquesta prova de l'excel·lent nas del «Lleial» deixà el senyor Quintana vermell com un pebrot.

—Cregui'm, senyoreta: el joc de l'amor no és més que un joc de bitlles...

RAÓ DE PES

La Irene, aquella casadeta tan simpàtica, se li va acudir anar amb el seu fill i la seva mare a veure les feres del Circ.

Però a l'entrada li exigeixen que el seu fill pagui l'entrada completa, per tenir més de tres anys, quan la Irene pretèn pagar-ne mitja solament.

—Com mitja?—li diu l'empleat.—Es un noi que ja porta els pantalons llargs...

—Oh! No en faci cas—replica la vella.—Si jutja per la llargària dels pantalons, la mitja entrada em correspon a mi, perquè, fixis!

I mostra que els seus pantalons li arribaven als genolls.

Però aquí no va acabar l'argumentació, perquè la Irene, to-

ta decidida i no volent donar el braç a torçar, aixecant-se les faldilles, diu a l'empleat:

—Doncs a mi, seguint el seu criteri, em correspon entrada lliure!

Perquè la Irene no portava pantalons...

* * *

EL BON DETECTIU

El cap de Policia de Southtromp va cridar en Mac Haigut, el seu millor detectiu...

—Li encarrego que em busqui una tal Ruth Parsons, meuca de professió...

—Quin delicte ha comès?

—Cap. Ha mort al Canadà el tramper Bill Parsons i li deixa sis milions de dòlars. Se l'ha de trobar per a deixar-li l'herència. Sabem que és als Estats Units, però no sabem res més.

En Mac Haigut era un mano, a més d'ésser un excellent policia. Així és que, al cap de tres setmanes, no solament havia trobat la tal Ruth en una casa d'allò tan rebentat de Filadèlfia, sinó que li havia fet l'amor i s'hi havia casat, sense dir-li a ella res de l'herència.

L'endemà del casori, en Mac Haigut es presentà al seu superior.

—Vinc a notificar-li que ja he complert l'encàrrec.

—Quin encàrrec?

—Que he trobat la Ruth Parsons...

—Ai, caram! Ara me'n recordo que no el vaig avisar que ja no calia!

—Com diu?

—No. Després va sortir un darrer testament d'en Bill, i la tal Ruth no hereda un cèntim. Però no faci aquesta cara, home. El seu servei serà reconegut com un mèrit en la fulla...

Ara el pobre Mac Haigut no sap què fer de sa muller, lletja i rebentada...

I no li queda ni el recurs de demanar el divorci, car li fa bondat!

* * *

MAGAZINE

...I l'home que duia el gegant, comprenent que no el reconeixien, tragué la mà per la reixeta...

Sortosament, l'arribada d'un antic company, un ex-«xenaire» que no sap estar-se d'una que altra escapadeta, fent-nos llevar la ploma del paper, ens evità de servir-los un plat rescalfat, perquè la primavera ens ha portat una mena de nyonya de mig cos per amunt, que no fariem res més que presenciar les danses exòtiques dels harems soldànics.

—Ja et vaig veure, ja, a «La Bohèmia»!—ens digué.

—Es difícil, perquè des que ens ha sortit la calba que ens hem retirat.

—Que et penses que no et vaig conèixer encara que duguessis careta?

—Doncs ens vas prendre per altre. Es que amb careta tots ens assemblem.

—Bah, bah! Doncs, com és que no et vares enfadar quan et vaig pessigar la dona?

—I no et varen pegar una morma?

—Una morma? El que has de dir és que em vas fer un treball molt lleig. Això d'endossar-me la dona al darrer ball de la primera part!

—Així, digues que et vas deixar enredar...

—Sí, veies. Em va costar el repàs de tota la família. Res: quinze pessetes de bar.

—De manera que et vas deixar ensibornar? Es coneix que aquell «manu» en sabia de fer broma.

—Saps qui hi havia? Saps aquella dona que fa dos o tres anys que guanyà un premi oficial vestida de «bebè», amb un cira-botes que anava de colle-

—Mira què diu aquí. Que *desea a los recin casados venturas sin cuento.*

—Doncs, mira, que sense *cuento* no sé pas si es divertiran gaire!

gial? Ah! Es molt salat. En aquella dona hi ha matèria d'estudi; és un veritable geni en la ironia.

»Figura't que viu en un primer pis d'un d'aquells carrerets dels petons de vuit rals, que són els que fan més soroll, i el dia de la festa del carrer el varen guarnir amb unes enramades i uns cors de cartró, vermells. A l'hora de la sortija, el cap de la comissió tingué d'esbatussar-la perquè la sorprengué foradant els cors que tenia al seu abast. Tothom botzinava, i un jove tramoista que havia estat l'orientador de la guarnida, apellà a l'autoritat municipal. Però, en arribar el tramoista i l'urbà, es trobaren amb un grup de gent celebrant l'acudit d'aquella dona. A cada cor hi havia atravessat un macarró dels més gruixuts.

—Està bé. I aquest any, de què anava disfressada?

—De «corsària». Diu que és el que fa de més bon dur. Llàstima que encara no s'havia projectat «La Malcasada». Hauria donat el cop amb aquesta disfressa.

—Un cop de cap a les Drassanes, deus voler dir, perquè no sé pas com s'hauria repartit tants retrats pel cos.

—Bé, sí, està clar...

★★★

UN HOME PRIMMIRAT

—Ca, no ho cregueu — ens contava un agricultor a qui li havia pervingut aquella heretat.—Somiava. Era el somni de la neurastènia. Ja de jovenet era original. Quan tenia uns tretze anys, es passava el dia de cara al galliner, contemplant-ne la vida interior, i els seus pares—els meus oncles — notaven que mentrestant s'esllanguia i devenia malenconiós. Més tard, es va entestar a aristocratitzar-se. Calculeu: un pagès com era, que no podia escriure una carta sense deixar-s'hi una que altra llavor! Els seus contertulis d'estiu, aquelles figuretes decoratives de la colònia estiuenca que només saben de modes, de la seva neurastènia en deien romanticisme, sens dubte per diferenciar-lo d'ells, i, pobret!, se'l passejaven de mala manera. Diverses vegades, animat per *flirts* mal intencionats, havia estat homenatjat amb una fenomenal carabassa. Però ell, tossut que tossut, fins que per fi, desenganyat, es deixà enganxar per una serventa de la colònia que havia intimitat amb quinze i el batlle. Veieu si era obtús, que entre una senyoreta i una serventa no hi veia més diferència que la de l'armilla! «Tanmateix—es deia, — amb el casament aquest ingressaré un bon cabal d'educació.»

Diguem que el seu pare—orfe com era de mare—arrufava bon xic el nas, però què n'havia de fer d'aquella nullitat? Altrament, com que el bon home ignorava les disbauxes de la futura nora, àdhuc va acceptar el casament amb una relativa satisfacció, tant, que el seu primer pensament fou fer pintar a l'arbre genealògic el branquilló per l'hereu que vingués; perquè ell volia un hereu; amb això si que no transigia.

El branquilló ja estava pintat, però l'hereu no venia, i el noi, tot cofoi del cabal d'educació que havia ingressat, flastomava d'ésser tot un *snob*.

—Què us haig de dir—excla-

—Una perla per cada any que t'... Vint-i-cinc perles.
—Tinc trenta dos anys!
—Ai, ai! La seva mamà...
—Ves què sap la meva mare!

—Tinc por de tirar-me una planxa quan vaig a parlar a una dona. I amb aquesta, si li deia *algo*, crec que me la tiraria.

mava tot revenxinat,—si tampoc no m'entendríeu? Amb això es coneixen les persones civilitzades.

Heus ací la història que us intrigava — concloguè tot tustant-nos l'espatlla.—Compreneu ara el per què vaig fer pintar aquest «lulú» al cap del branquilló?

★ ★ ★

NO VAL A TOCAR EL «BOMBO» : :

El doctor Nasi era un metge antic, però la seva pràctica i la seva ciència no fallien. Ell, només en veure un malalt i fer-li dir quatre paraules, ja sabia si aquest patia de l'estómac, si tenia pedres al fetge, etc., etc. Els feia la séva retòrica i el malalt marxava content i satisfet.

Aquell dia tocava de curar a un home que es queixava molt del pit i que havia vingut acompanyat de la seva dona.

—Entrin, entrin! — exclamà el bon doctor.—Què diuen de bo?

—Ai! Aquest pit!... Aquest cansament no sé a què pot ésser degut. I aquest carregament de pit...

—De què fa, vostè?

—Un servidor sóc músic i toco a la banda X...

—Ja! Tots acaben igual: queixant-se del pit, de la respiració dificultosa. I es comprèn. Aquella manera de bufar contínuament fa que molts de vostès vinguin aquí pel pit. I quin instrument toca, vostè?

El músic, que ja feia estona que no podia aguantar la seva indignació, digué:

—Però a mi, com si no em digués res de tot això, perquè un servidor toca el *bombo*.

El senyor Nasi es torbà en veure que havia errat el tret. Però, no volent-se donar per vençut, exclamà:

—Sí, senyor, sí: el pes del *bombo* també influeix... que... l'aparell respiratori... sofreixi les... conseqüències d'aquest instrument i faci que...

—Què s'ha cregut vostè de mi!—digué el músic sense poder-se contenir. — Sàpiga que això del *bombo* ara i sempre l'he fet portar a la meva dona!

Efectivament, el senyor Nasi pogué veure que la dona d'aquest estava embarassada de nou mesos almenys.

★ ★ ★

DEDUCCIÓ

El senyor Gervasi estava indignat de debò. Cada dia trobava un poc delicat present amagat entremig de les plantes, en un recó del jardí, i per trobar-lo es veia obligat a orientar-se flairant com un perdiguer. Un dia, cansat que li haguessin pres el jardí per un quiosc de necessitats, cridà el masover i li digué:

—Ton, a tu t'encarrego que vigilis i no paris fins a descobrir qui és aquest porc que ve a embrutar-se al jardí. No assosseguis fins a descobrir-lo, i quan sàpigues qui és, vina-m'ho a dir.

Al cap de quatre dies justos en Ton comparegué davant del senyor Gervasi i li digué:

—El porc que s'embruta al jardí és una truja. Es la vostra minyona Gertrudis, la qual, així que està llesta, se'n va sense eixugar-se.

—Se'n va sense eixugar-se, eh?—va exclamar el senyor Gervasi, sulfurat. — Ara m'explico per què el meu llit està tan empastifat de m...!

★ ★ ★

PRESÈNCIA D'ANIM

Quan es declarà l'incendi en l'edifici del «Bank Roskof», les cases del voltant es veieren en greu perill. Els bombers, per

tal d'evitar una més gran catàstrofe, començaren a esbotzar portes i finestres i emportar-se'n del llit a la majoria dels veïns més pròxims que dormien beatíficament. Dones en camisa, homes amb pijama i criatures de bolquers, eren suspesos en l'aire pels braços poderosos dels bombers i abocats per les finestres, al peu de les quals altres bombers les entomaven amb flassades.

Enfilat a dalt d'una teulada, però, hi havia un home que es resistia a ésser salvat. Abstret amb la resplendor de les flames, s'entretenia llençant unes boletes que semblaven pedres al mig del caliu, i a tots els signes perquè es deixés recollir que li feien els bombers, responia negativament. Per fi, en veure que la vida d'aquell maniàtic començava a córrer perill, car el foc s'estenia en proporcions alarmants, un bomber premiat en varis incendis efectuà un nou acte d'heroïcitat, enfilant-se, arrostrant tots els perills, fins arribar a la teulada, que ja s'aguantava per miracle, i agafant d'una revolada el tosut espectador, se l'endugué, fins a dipositar-lo entre els altres supervivents.

Cinc minuts després, la teulada, fent un espetec de mil dimonis, s'ensorrava, convertida en runes.

Durant els tres dies que durà l'incendi, aquell home no es va moure del primer rengle d'espectadors. Amb l'ansietat pintada en el semblant, seguia tots els incidents i no dormia ni menjava, essent inútils tots els precs que li feien.

Al quart dia l'incendi quedà extingit, i aquell home es llençà entremig de les runes, cercant desesperadament. El cap dels bombers, en veure'l cercar amb tant delit, se li apropà.

—Que cerqueu algú de la vostra família que teniu por que hagi mort cremat?

I l'home, sense deixar de cercar, respongué:

—No. El que cerco són unes castanyes que vaig llençar perquè es torressin quan va declarar-se l'incendi, i no les trobo enlloc.

LA MORT D'EN JOANET

La senyora Mercè estava desconsolada. Se li acabava de morir el marit!

Va voler que tot es fes amb gran luxe. Va comprar una caixa de xicranda. Va posar esquela de pàgina a *La Vanguardia*. Va comprar un panteó. I va recomanar que en les esqueles s'hi posés:

«JOAN PI XAFREDA
ha abandonat aquesta terra
anant al cel directament...»

Era tan bo el pobre Joanet!

Però al cap de dos dies la senyora Mercè va rebre — d'un bromista segurament — el següent telegrama:

«Joan Pi Xafreda no ha arribat encara al cel. Estic amb ànsia. Ja anava assegurat?—*Sant Pere.*»

La senyora Mercè que de què que es fereix!

LES ARRECADES

En Narcís no va atinar en altra cosa, pel sant de la seva Maneleta, que regalar-li unes arrecades: una anella d'or massís, amb una perla.

Però a la Maneleta, que era molt capriciosa, no li van plaure gens ni mica.

—No sé per què has tingut tan mal gust!

—No t'enfadis, dona—va respondre ell, conciliador. — Com les vols, les arrecades?

I ella, com esguardant un símbol il·lusori, va respondre tot seguit:

—Com aquelles que vas ensenyar-me. Grosses i que brandin en caminar!

I en Narcís no va tenir altre remei, per a fer-la contenta, que regalar-li dues pedres, que talment semblaven ous de gallina...

Oh, el simbolisme!

—Aquest va dir-me que me n'anés amb ell...
—Poca-vergonya!
—...que em donaria deu duros.
—Presenta-me'l!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

HISTORIA FIEL DE JACOB

por el *profesor Roskoff*

Si os vaga un momento, os voy a garlar de Jacob, tercero de los patriarcas del pueblo escogido, hijo de Isaac y Rebeca y tronco de las doce tribus que componían el pueblo de Israel.

Este pueblo estaba muy descompuesto, y a pesar de que *lo componían* doce tribus, hizo el fin de defecaelásticos.

Vino Jacob a este mundo de monas teniendo agafado por el talón a su hermano Esaú. Por esto le bautizaron con el nombre de Jacob, que quiere decir el que «su planta». De pequeño, le dieron muchos palos, pero él decía «a mí plim» porque le resultaban agradables. Ya se sabe que siempre han resultado dulces los *palos de Jacob*.

Jacob, que era un manu, le compró a Esaú la herencia por un plato de lentejas, esos granos que cuestan tanto de digerir. Por esta lentitud se les dice «lentejas». Esaú era un gamarús. ¡Con decirle que no sabía ni las vocales! No pudo pas pasar de la O. Y eso que su padre le decía: ¡*Esa u, fíjate en esa u*! Pero romances. Y con Esaú se quedó.

Un día se barajaron los dos hermanos y Jacob se marchó a Harán con su tío Labán, para casarse con su prima Raquel.

—¿Dónde va usted, Jacob?—le hizo un filisteo. (En aquel tiempo aun no había *levitas*.)

—A casarme con una flavia muy caya. Tiene unos ojos que atabalan y una plataforma que...

—Suprima...

—Sí, justa la madera: mi prima. La conoce por un casual?

—Digo que suprima detalles, que no está ni así de bien.

—¿Que Raquel no está bien? Usted no la ha visto.

—Un pedo de golpes en «Eldorado». Cuando cantaba *El Relicario*...

—Voy a casarme con ella...

—¡Y un carnero! Si se casó con Gómez Carrillo...

—¡Zumbomba! ¿Y le quería?

—Un gavadal. Cuando él tomaba café ella le daba ¡*a su Carrillo*!

Jacob, cabreado, fué y se casó a corre cocida con Lía, que no estaba cuerda del todo... Pero él decía que sí que hi era toda, ¡pues nadie Lía sin cuerda!

Jacob tuvo doce hijos, entre ellos Dar, Leví e Isacar.

El segundo un día se perdió.

—¿Has visto a mi hijo?—preguntó Jacob a un sereno.

—¿Leví?

—Dónde?

—No le vi.

—¡Pobre hijo de mis entrañas!

—Leví, ¿eh?

—¿Si?

—No le vi, pues.

Y así estuvieron 3 horitas. Los otros dos hijos no le dieron beneficio alguno. A nadie le conviene *Dar* y *Isacar*.

El pobre Jacob se fué a hacer malvas a los 140 años, siempre pencando. El y Labán eran muy aseados. Comparados con su aseo, la *Seo* de Zaragoza no era nada. Jacob hacía la comida y *Laban la ropa*...

Con lo dicho os habréis hecho cargo de que el trabajo es la madre de todos los goces...

PERDIDA

Entre el Iris Park y el Paralelo se perdió el domingo por la tarde una muchacha muy caya, con un deseo en el melic, que atiende por Felisa.

Se gratificará su devolución por ser recuerdo de familia.

Bético, 369. De 4 a 6 de madrugada.

LAS ONDAS INCOMBUSTIBLES, O AMAR SIN HABER NACIDO

Cinedrama en 6 partes y un parto, original de Buendia y Gassol, del comercio de esta plaza.

PARTE I

Margarita, bordadora muy caya, desea ser actriz, pero lo más caliente es la aigüera. Una amiga suya, que se dice Paz, y la llaman «el perro» porque es tan interesada que va siempre detrás de las perras, se ha propuesto hacerle la guitza, porque está tostada por Mac Hassum, un violinista de aquello más quillo, que hace los tatos a Margarita.

Comienza la película y sale un taller de bordar zapatillas.

Entra una flavia que es tanguista «n el «Pastor Bar» y pregunta:

—¿Dónde está Margarita?

—Está entre bastidores — le contesta una aprendiza que está de lomo.

—¡Cómo! ¿No ha salido aún a escena?

—No. ¿No la guipa entre estos bastidores de bordar?

—¿Y qué hace «el perro»?

—Borda.

—¡Vaya una suelta! ¡Todos los perros bordan!

Se acuesta a Margarita y le dice a madriguera de oreja:

—¡He de decirte una cosa espatarrante!

—Dila todo seguido.

—Mac Hassum, ronda.

—Para renegar vas con tantos misterios?

—Te digo que el violinista ronda la casa, esperándote...

—¡Hay la madre si «el perro» se entera! Se irá toda empipada...

—Y no habrá paz.

—Claro que si se va Paz no habrá paz...

En esto suena una campana esquerdada.

—Es la hora de comer—hace Margarita.—¡Ay! ¡Si supieras cómo tengo que jalar!

—¿Cómo comes?

—¿Cómo como?

—¿Cómo?

—Como, como, como. Ves ésta...

(*Continuará*)

SECCION BIBLIOGRAFICA

(*En esta sección daremos cuenta de las obras de las que se nos envíen doce ejemplares*)

«*La vita e longa*»-*Niza*.—Novela realista por Ravioli. Novela corta traducida al esperanto por el Cav. Ravioli. Especial para clapar al meterse en el piltre. Presenta un caso psicológico resuelto con una mandíbula hasta allí. Eva, la protagonista, siendo virgen, se coloca como dida. Como una cabra extraviada, *va per dida*. Y su amo se enamora de ella y ella guilla para salvar su honor. ¡Así vemos a Eva dida, evadida! Lean esta obra, y no os penediréis...

Un amorcillo y una morcilla, drama pasional en 6 actos—uno de ellos deshonesto,—original de Vladimiro Cantijoch. Esta obra no tiene tema. Cantijoch es muy valiente y su lema es «No temas». El argumento es más sencillo que un payés de Llansá. Una menor se engresca de los hermanos Pablo y Pedro Sos y no sabe cuál triar. Las amigas le hacen ver Sos y ella se migra. Pero por fin se entiende con los dos. Y vemos en la menor dos Sos tenido! Les hará pieza, créanlo.

Un batifondo en un bochiche.—Novela argentina, por Rinaldi Cavalerosso. «Anda, báñate!», le dice el protagonista, que «anda pato», a su amigo. Y éste le contesta «Araca que sos ranun», obligándole a «batile algo», y a «espiantar» porque se acerca «el botón». Pero ensopega y «la ñapia» le va a parar a «la polleral» de una flavia que le «manda a mudar» para que no le guipe «la concha». El «ni medio», pero un «papero», «bochichero» arma un batifondo, pues «está en pedo» que que de qué que «espicha». Cuando uno tiene «un peludo de la gran siete» y no tiene «quita», recibe una «pateadura» por «atorante» si no es un «dunfardo». Supongo que se habrán hecho cargo del argumento, ¿eh?

* * *

DE AGRICULTURA

Un sabio alemán, cuyo oficio nos recuerda una prenda japonesa (el sabio es quí-mico y la prenda qui-mono...) ha ideado una mena de manera de curar los árboles anémicos.

El remedio es de aquello más sencillo. Los unta con carburo...

¿No le ven el entrellado? Si que badan, pues. El carburo con el agua hace... hace... ace...tileno, ¿verdad?

Y si ace-tileno, hace algo.

Y el que hace algo, trabaja.

Y el que trabaja, suda.

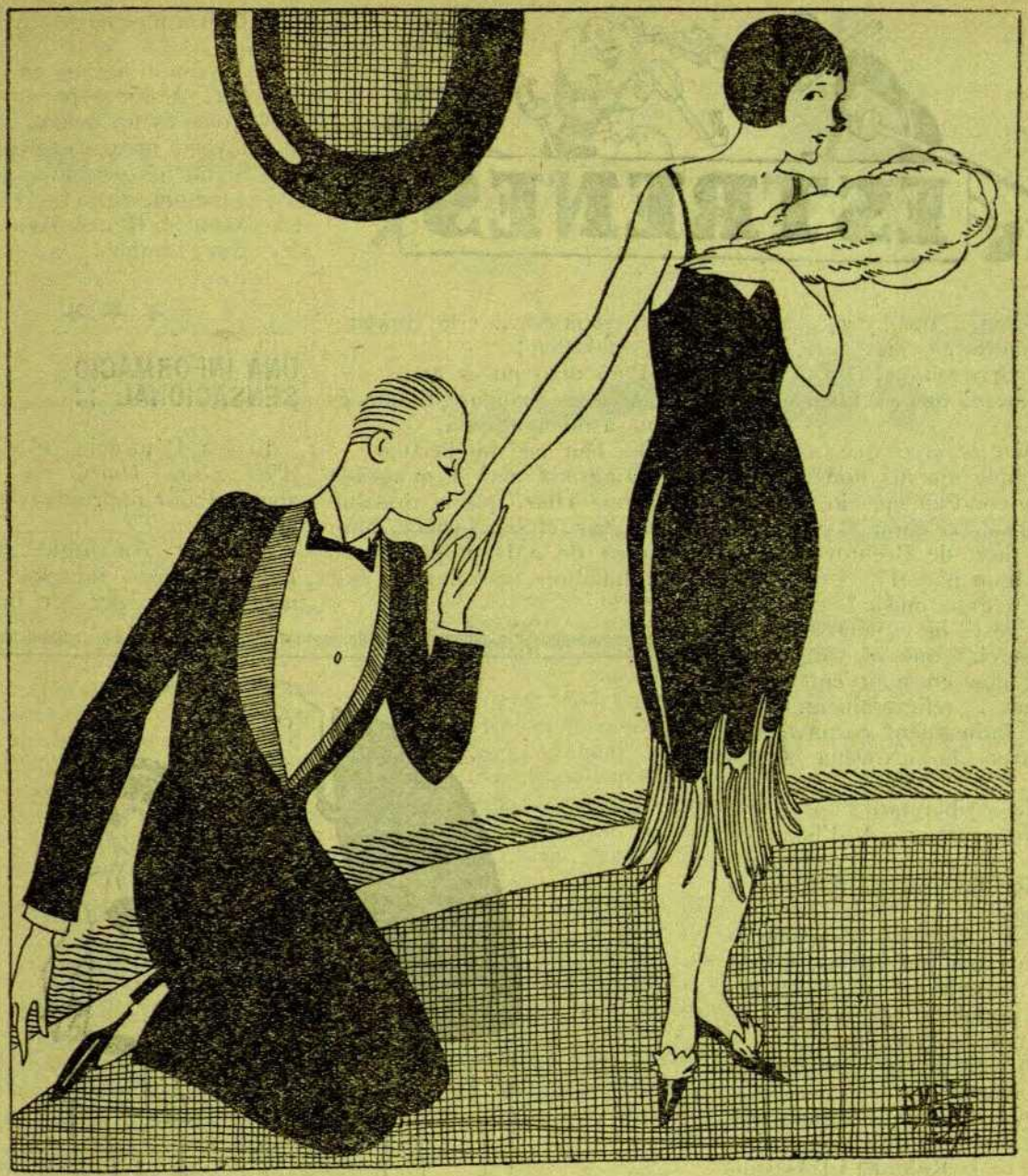
Y le dicen ¡se suda!

Sesuda equivale a sabia.

Sabia o savia es si hace o no hace, igual.

Y como lo que le falta al árbol que se muere es savia...

La cosa no puede pas ser más sencilla...

—Decideixi's, senyoreta!
—Tanta pressa li corre?
—Veurà... Es que els pantalons no hi guanyen res, sap?

FINESA SOSPITOSA

Un tren especial que anava a un pelegrinatge, va omplir-se tant i tant a l'estació de sortida, que als que es quedaven drets no era aventurat pronosticar-los dotze hores sense poder seure.

Però, entre tanta gent, sempre hi ha un o altre que coneix la polidesa, i així no és d'estranyar que un viatger oferís galanament a una damisella asseure's damunt els seus genolls. Un xic confosa, la damisella va acceptar. Tot abans que suportar les dotze hores a peu dret...

Deu minuts passen. La viatgera comença a bellugar-se com si estés damunt de quelcom molest. Per fi, no podent aguantar-se més, va dir al seu amable company:

—Excusi'm, senyor... Però, tindrà l'amabilitat de posar-se la pipa a l'altra butxaca del pantalon?

No cal dir que, en sentir-ho el pare de la damisella, va intervenir-hi a garrotada seca.

★ ★ ★

—Brom... tra... tra... tra-la, la-ra, la-ra... bom... bom, xim! Plaf! Brrrrrouum!...

—Caram, que ve filharmònic, avui!

—Que es creu que sóc com vostè, que viu als llims? Sàpiga, senyor Pau, que jo vinc del «Liceu» de celebrar el centenari de la mort de Beehtoven.

—Algun parent?

—Un gran músic!

—I vostè hi va anar?

—Es clar que hi vaig anar. A les nou en punt entrava al «Liceu»... religiosament, abstret i íntimament corprès. Començaven la «Novena simfonia»...

—Va arribar tard?

—No, senyor. A l'hora en punt.

—No diu que ja tocaven la novena?

—Psè! Amb vostè, de segons què no se'n pot parlar. Girem full i entrem de cap als espectacles populars. Què conta vostè de nou, senyor Pau?

—Jo estic potser més engrescat que vostè.

—Què diu, ara! Alguna sessió de teatre íntim? Potser l'art selecte de la Robinne i l'Alexandre?

—Home, no m'amoïni ara i deixi'm dir. Vaig anar al teatre «Olympia» i vaig disfrutar de valent.

—Una obra no gens vulgar?

—Un tren de seixanta metres pel mig de la platea.

—Què diu?

—I un incendi amb l'explossió d'un vaixell que naufraga sense esquitxar.

—Però, i la lletra?

—I un tirador de ganivets que fa la silueta d'una dona.

—Però, i la música?

—I efectes de llum, explossions, xubascos... i la *caraba* i el *desideràtum*!

—Però això no és art.

—Això és mandanga, que és el que a mi m'agrada.

—Es ben poc intellectual.

—M'agrada això i m'agrada la Carme Díaz, que el dissabte va celebrar el seu benefici amb l'estrena de «Mi mujer es un gran hombre», assolint un èxit veritat!

—Doncs jo, què vol que li digui...!

—A vostè li agrada en Gual...

—Ep! A poc a poc...

—Vostè és un neula!

—I vostè un poca-solta!

—Si no fos perquè...

—Llengua, faria!

—Mac...! Re...! Bat...!

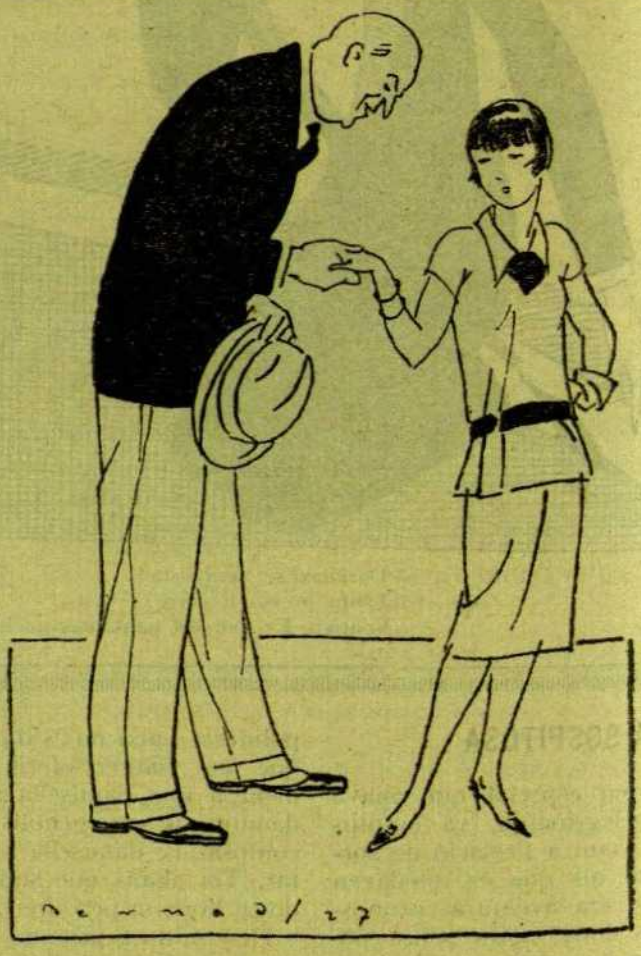
—Apa, ximple!

* * *

UNA INFORMACIÓ SENSACIONAL ::

Ernest Poutrache, el director d'*El Gran Diari*, va dir-me abans d'ahir a primera hora de la tarda:

—Queda convingut, senyor Fardot: vostè ingressa en el meu periòdic per fer informa-

—Que no ho veu que sóc massa joveneta per accedir al que demana? Sols tinc catorze anys!

—Es que quan jo estaré a punt, ja en tindràs setze!

cions especials. Porti'm el seu primer article demà, dijous, a la tarda.

Volia que, per a començar, publiqués en *El Gran Diari* un article sensacional. Durant mitja hora vaig estar dubtant entre intentar arrencar un interviu al president del Consell o celebrar-lo amb el primer tipus pintoresc que trobés a l'atzar.

«Tot el món—vaig pensar a l'últim—repeteix amb tossuderia que les voreres del Sena serveixen a la nit d'aixoplug a tots els trinxeraires de la capital. Que jo ho sàpiga, cap periodista, ni el meu mateix company Maurici Bal, d'*Informacions*, no s'ha domiciliat mai cap nit dessota un dels arcs del pont parisenc. Per què tu, estimat Joan Fardot, no has d'anar aquesta mateixa nit a acotxarte dessota el pont d'Alexandre III?»

Unes hores després, revestit d'inavesada valentia, abillat amb el trajo que vaig creure més a propòsit, vaig posar en execució el meu original projecte. I aquest matí, en fullejar *El Gran Diari*, he tingut l'alegria de trobar el meu article.

«REPORTATGE VISCUT

Una nit dessota el pont d'Alexandre III

»Dormo en llit d'altri. — Com era el meu veí de jaç. — Taquigrafio una conversa edificant.

»Ahir feia una nit molt negra, quan—cobert amb una gorra de tres ponts, vestit amb un llardós gec de vellut color castany i un pantalon que a còpia d'ésser apedaçat amb retalls de teles de vint colors, semblava un abigarrat teixit escocès—em trobava dessota el pont d'Alexandre III.

»Tenia fet el propòsit de demostrar tot el meu valor. Però, per què no conesfsar-ho? Quan a la feble claror de la lluna vaig ovirar un llogater xurmós i espellifat que estava ja installat, com en sa pròpia casa, al peu d'una pilastra, vaig sentir que un desagradable calfred em corria de la nuca als talons...

—Es llàstima que treguin les Drassanes!
—Ja ho veig, ja, que ets amic dels barris baixos!

. . . . . .

»...Una conversa amb semblant personatge no podia deixar, evidentment, d'oferir el més viu interès. Vaig guanyar les passes que ens separaven l'un de l'altre. Era convenient obtenir la confiança d'aquell sinistre individu. Com aquell que no hi és vaig confiar-li que la vigília jo havia assassinat un vell que no volgué fer-me donació espontània del seu rellotge.

»Les meves confidències produïren l'efecte que jo esperava. Ell, aleshores, no vacilà a explicar-me com havia passat el dia: L'home que tenia davant meu havia escanyat amb les seves pròpies mans una vella venedora del carrer de Haudriettes, per robar-li 12 miserables francs...

. . . . . .

»Joan Fardot»

Després de dinar, quan em disposava a sortir per anar a rebre les felicitacions del meu director, un dependent d'*El Gran Diari* ha trucat a la meva porta.

Portava per encàrrec del senyor Poutrache un número d'*Informacions* amb la recomanació que em digués que havia d'interessar-me en extrem.

He desdoblat amb estranyesa el número d'*Informacions*. Com traduir l'estupor que he experimentat? Una fotografia publicada a la primera pàgina em representava a mi, a Joan Fardot, sota la disfressa amb què m'havia vestit la nit anterior!... Sota del clixé apareixia un article amb la signatura «Maurici Bal»!

«DEL REPORTATGE A LA VIDA

Una nit dessota el pont d'Alexandre III

»Romanc algunes hores en un pis del Palace Hotel dels senyors apatxes. *— Un somni mancat de confort. — On es coneixerà un senyor que aprofita molt bé els dies.*

. . . . . .

»Em trobava bolcat, feia uns minuts, al peu d'una pilastra, qua un individu va ajeure's a deu metres de mi, al peu d'una pilastra pròxima...

»Mireu el sospitós personatge en qüestió, tal com apareix en la instantània que vaig poder fer-li a la matinada, sense que ell ho advertís.

»Sincerament, amb la seva gorra de tres ponts, el seu gec de color castany i el seu pantalon escocès, no té tot l'aire de la gent de vida completament crapulosa? El seu esguard coquí, el seu front reduïdissim i el seu crani en punta, no revelen amb una afrosa claretat, el criminal empedernit, inveterat i sense esmena possible?...»

. . . . . .

L'HUMOR ESTRANGER

—No puc viure sense vostè.
—Però si ja li vaig dir la setmana passada que no.
—Ah! Era vostè?

(De *Pêle-Mêle.*)

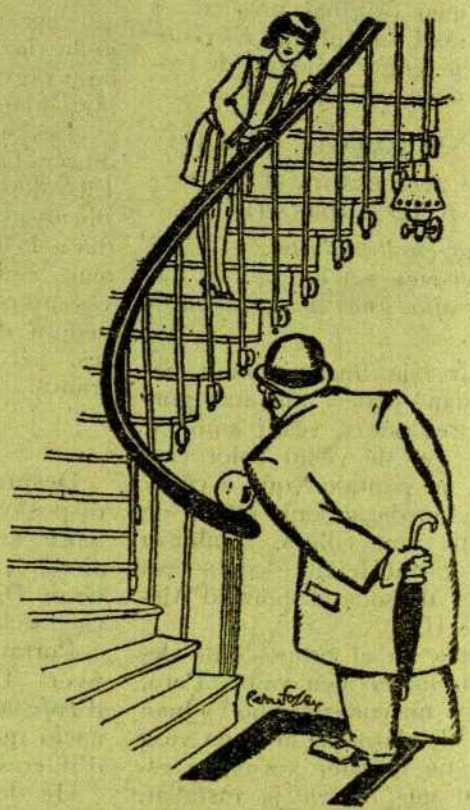
—Enganyar la dona? Mai! I menys tenint una criada condescendent com tinc!

(De *Sans Gêne.*)

—Per què tanca els ulls quan canta?
—Es molt sensible i no pot veure patir ningú.

(De *Pêle-Mêle.*)

—Si baixes per la barana, et donaré dos rals.
—No, que no me'ls donaria. Avui porto pantalon.

(De *Le Journal Amusant.*)

Una amiga li pregunta a la popular C....

—Com? Ja no et fas amb en Peret, en Lluc, en Ramon i en Ricard?

I respon ella:

—No, noia. Ara m'entenc amb en Miquel, en Jaume, en Sebastià i en Rafel. El metge em va recomanar que canviés de costums...

Diàleg sentit a Caçadors entre dos, els noms dels quals callem per raons que ja comprendran:

—Noi! No sé el que serè si no em caso amb la F.....

—I si t'hi cases, jo sí que sé el que arribaràs a ésser!

En les columnes d'un seriós diari anglès, hi havem llegit el següent anunci:

«Betsy suplica a Herbert que torni. Ha venut el piano.»

Planyem el pobre Herbert!

Al senyor Pau se li ha mort la senyora i està fet un mar de llàgrimes.

—Què entreu, senyor Pau, de plorar així?—li fa un veí.—Si tampoc pot ressuscitar-la...

I respon el vidu:

—Oh! Per això ploro!

De *La Vanguardia*:

«*Los viticultores.*—París, 21.—Se ha reunido la Conferencia de embajadores, examinando la cuestión del control militar en Hungría.—Fabra.»

Ho recomanem a en Santacana.

També de *La Vanguardia*:

«Peón 17118 años, que sea fuerte para almacén, se necesita con buenas referencias y garantía de su honradez, etc.»

Aquests sí que el volen jovenet!

El senyor Quim s'ha casat.

I als pocs dies, en el cafè de Novetats, un amic li pregunta:

—Què tal la seva dona?

Però el senyor Quim, que és un xic sort, es creu que li parlen de la bronquitis que fa anys que arrossega, i diu:

—De dia així, així; però de nit, no em deixa sossegar!

Confidències d'una casadeta de poc:

—El meu Albert es desperta pensant amb mí.

—T'ho diu ell?

—No! Però... li noto!

Sentit en una botiga del Call:

—Dongui'm una corbata!—fa una pajesa...

—Per home?

—No. Es pel meu marit!

A en C..... un autor novell li llegí, fa uns quants mesos, una obra.

I comença així:

—L'acció passa en una illa deserta. Se sent un pescador que canta...

Aquí es va acabar la *lectura*.

En R.... va necessitar diners i els va demanar a un amic seu...

—Els necessites de debó?

—Amb molt interès.

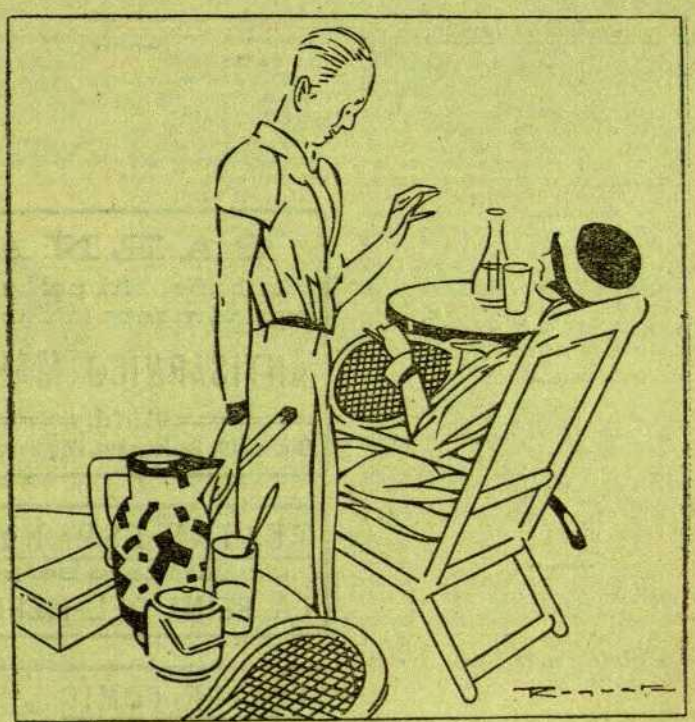
—Els tindràs tal com vols.

Els hi deixà al 23 per cent!

Al «Gran Metro» varen dar un concert dedicat a en Beethoven.

I en el programa s'hi lleigeixen trossets com el següent:

«El espíritu beethoveniano, interpretado por los instrumentos, llevará consuelo a los corazones tristes y a otros les arran-

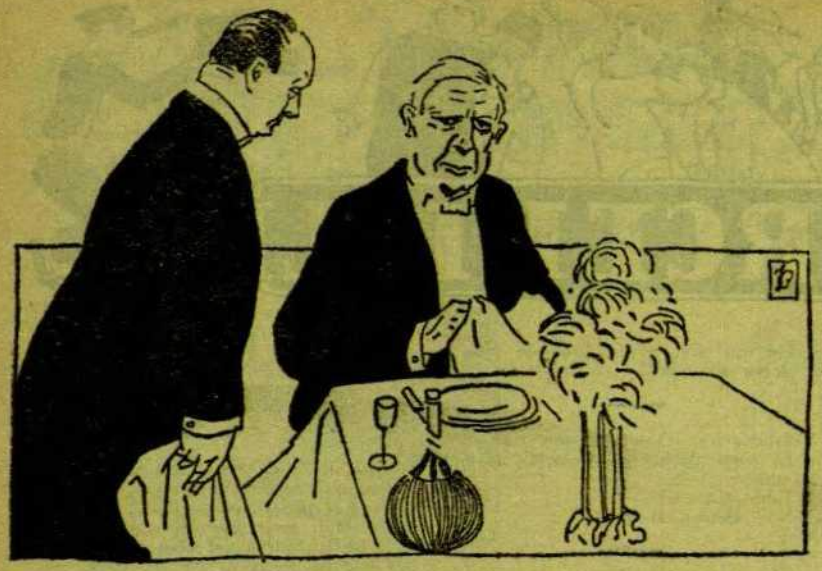
—He tingut d'abandonar el *match*. Tenia un set...

—Al seu favor?

No. Als pantalons.

DEPILATORI BORRELL

L'únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Venda en perfumeries a 3'50 ptes. pot

—Des de que la dona em va fugir, que no visc tranquil.
—La troba a faltar, oi?
—No. Tinc por que torni.

cará confesión de dolores ignorados del entusiasmo del mundo cultural, por el bueno y trágico Beethoven, invade y penetra las zonas estructuradas por la geografía política y el Universo siente descender sobre sus inquietudes egoístas y fratricidas un espíritu bienhechor que los une en fraternal sentimiento, salvando sus rencores y aspirando al unísono la alegría risueña que del amor consciente y maternal fluye de toda la obra de Beethoven, señalando al hombre de fe el buen camino.»

Pobre Beethoven!

Un conte de Quaresma:

En Ganàpia va anar a l'Africa i va passar per una tribu d'antropófags sense que li fessin res.

Com s'ho va fer? Molt senzill. Va esperar passar-hi en divendres!

En Canalies se'n va a casa d'un retratista a fer-se els retrats per un quilomètric.

—Li faré una instantània en un octau de segon!—li fa el retratista.

—Faci-me'l en un nové si pot éssser, que tinc molta pressa!

D'*El Liberal*, de Madrid:

«Señorita joven, honorabilísima, desea conocer caballero sensato facilite 150 pesetas; úrgele, etc».

Això de la *sensatez* és una troballa.

Idem, ídem, ídem:

«Extranjero 33 años, posición y carrera, desearía conocer señorita distinguida, culta, sana, hermosa, verdadera belleza andaluza, de veinte, veinticinco años, etcétera.»

I res més?

Un altre del mateix origen:

«Se desea entablar relaciones con dos señoritas para tratar asunto artístico...»

L'art ho ennobleix tot.

—Per què no ens ha enviat la clau del piano que vàrem comprar ahir? No el podem obrir.

—Es costum de la casa, senyoreta. La clau l'enviem després de pagat el darrer plaç!

SARNA
Sin baño, sin peligro y rápidamente la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:
Bruch, 49, Parlamento, 17 y Farmacias

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
LA REINA DEL MERCAT

TEATRE COMIC Suprem èxit
de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

Correspondència

Payet. — Vosté és molt franc i nosaltres també ho serem. Va al cove. Així, *clarito*.

Mossèn Calent.—N'aprofitem un. L'altre, no queda prou clar, i aquí volem les coses clares.

C. Hagal Astics. — Anirà, si Déu vol i no plou.

Carmeta. — Dolenta! Vostè ens vol veure a la sopa!

Capelló. — Uva, que vol dir raïm.

Sacha. — No ens esbojarren els seus treballs. Però vagi fent, que demostra certa traçota

Pius. — Ara li fan el mànec.

Miquel Het. — Aprofitem el retall. I mercès.

Clau. — Potser sí. Veurem. Ara, que el xisto, no. Es massa suat.

Pelo Mita. — Plegui, cregui'ns. No hi trobarà més que disgustos.

Paco, el de Cádiz. — Bé, sí, però no sé si ho sap que daixonses i dallonses. Ens entén, oi?

Reus. — No sabem de què va.

Met. — En Buendia hi dirà la seva.

Mona. — I quins mals tragos ens dóna el nostre ofici! Miri que tenir de llegir certes cosotes!

Ramon Zito. — No val ni tan sols un *pito*—el que envies, Ramon Zito!

Una llevadora. — No li diem que sí ni que no.

Un que té... etc.—Cuidi's i no empastifi més paper. Es un bon consell.

Xavo. — Res: a magnànims no ens guanya ningú. Li ficarem!

San Dunga.—Potser ben arregladet podria passar, però, francament, no ens vaga.

Nena Panxa.—Es coix el vers. Si no fos coix, tampoc el publicaríem, perquè és mansoi.

Moskas Tres.—*Uva!*

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

Orquestrina Casanovas
La més suggestiva en ballables moderns. Especialitat en l'execució de xarlestons. Assortit extens d'instrumental
GRIMEGIA - BON GUST - ELEGANCIA
Set anys d'èxit creixent en el popular Café-Bar-Restaurant "La Pansa", de la plaça Espanya
PERA CONTRACTES
BOTERS, 19 I 21, TDA. — LAFONT. 1

IDEAL MEUBLEE
CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1166 A.
Montat amb tots els avenços moderns Llits de metall: Cambres de bany: Calefacció, telèfon particular, etc.: Magnifiques habitaciones a 5 pessetes

GLOBEOL
despierta las energías

EDEN Assalto, 12
"Dancing de las Mil y una noches"
De 6 tarda a 5 matinada
A un quart de dues nit, el sublim espectacle
LAS MANICURAS DEL AMOR
EL CAÑÓN DE LAS SOLTERAS

Juegos Florales

Preciosa novella de Joaquim Belda, ilustrada per Oxymel

UNA pta.

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÁ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent

Premiades amb Medalla d'or en cantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Academies de Barcelona i Mallor a i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

MEUBLÉE CATALUÑA ENTRADA POR ARENAS, 4 Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Cadena, 1

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

Los mejores cuentos verdes populares

per UN VIEJO JUERGUISTA

Preu: UNA pesseta

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbará, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Calefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Calefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3 50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Guerra als escorxadors! *Es maten els remats de cabres pel mòdic preu de DUES PESSETES, amb la* Lotion Ladil, *l'únic que no taca ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que abans de l'invasió.* CARRER DE LA UNIÓ, 5, FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions i altres coses. Preu: 5 pessetes

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en las crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, *y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las CÁPSULAS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 6'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *sarna, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticaria*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la rejuvenecen, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y sedoso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 6'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, 8, en C.* Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SUBFURETO CAMPHRERO **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86 Centres d'Especifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

—Mira: diu que l'amor del seu promès *era puro*.
—Com se'l devia fumar!